

iTEACH: EXPERIENȚE DIDACTICE

ISSN 2247 – 966X

NR. 80 / APRILIE 2018

80

Măsuri de îmbunătățire a calității educației prin procesul de formare continuă a personalului didactic din grădiniță

| de ADRIANA BUCUR

Copilul – o șansă pentru adult

| de ELENA-MONICA NIȚU

Cunoașterea limbii engleze, un avantaj în plus pe piața muncii

| de ANA PLOSCARU-LUNGULESCU

Studiu comparativ privind lectura în rândul elevilor de gimnaziu de la Liceul Tehnologic Ocna Sugatag, Structura Breb, Maramureș

| de ILEANA-LUCICA BÎRLEA

Eficientizarea demersului educativ prin coaching

| de IZABELA PANAIT

Tema pentru acasă – componentă a activității de învățare

| de CARMEN BĂLTĂREȚU

Dezvoltarea inteligenței emoționale prin studiul poeziei

| de MĂDĂLINA VLĂDESCU

Debutul zilei pentru micul școlar

| de ELENA-LAURA SÎRBU

Editor: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație

Online: www.iteach.ro/experientedidactice

Partener: Institutul de Științe ale Educației

Revista "iTeach: Experiențe didactice" își propune să promoveze aspectele practice ale predării, învățării și evaluării școlare prin aducerea în prim plan a experiențelor concrete ale cadrelor didactice. Constituie un canal de comunicare și de informare în cadrul comunității cadrelor didactice înscrise pe platforma iTeach.

Descriere prin cuvinte cheie:

didactică aplicată, practică pedagogică, situații educative, experiențe didactice

iTEACH: EXPERIENȚE DIDACTICE

Cod de identificare ISSN / înregistrarea Bibliotecii Naționale a României:
iTeach: Experiențe didactice (online) = ISSN 2247 – 966X
ISSN – L = 2247 – 966X

EDITOR: **TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație**

www.tehne.ro

REDACȚIA:

Str. Dr. Louis Pasteur 54
București 050536

COLECTIV DE REDACȚIE

dr. Olimpiu ISTRATE (Universitatea din București, Departamentul pentru Formarea
Profesorilor)

dr. Oana GHEORGHE (Institutul de Științe ale Educației)

dr. Simona VELEA (Institutul de Științe ale Educației)

Alexandra BUNICA (Institutul de Științe ale Educației)

Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)

dr. Simona GĂBUREANU (Universitatea Politehnica București, Catedra pentru Pregătirea
Personalului Didactic)

dr. Ema FÂCIU (Universitatea "Vasile Alecsandri" din Bacău, Școala doctorală; Casa
Corpului Didactic "Grigore Tăbăcaru" Bacău)

E-MAIL: echipa@iteach.ro

PAGINA REVISTEI:

www.iteach.ro/experiencedidactice

Măsuri de îmbunătățire a calității educației prin procesul de formare continuă a personalului didactic din grădiniță

De **Adriana Bucur** Apr 7, 2018

Schimbările profunde pe care le trăim la nivel social, economic, politic, cultural, tehnologic influențează și sistemul de învățământ. Pentru a face față noilor exigențe, cadrele atrase în cariera didactică trebuie să aibă aptitudinile necesare, să fie bine pregătite și motivate pentru această profesie. Este foarte importantă formarea inițială a cadrelor didactice, dar la fel de importantă s-a dovedit a fi și perfecționarea profesională continuă a acestora. Pentru a realiza o educație de calitate, în condițiile actuale, este imperios necesară utilizarea a noi metode de lucru cu copiii (metode activ-paricipative, studii de caz, proiecte, portofolii, lucrul în echipă, parteneriate) menite să valorifice potențialul individual și să fie centrate pe nevoile fiecărui copil. Pentru ca profesorii să poată dezvolta la elevi noi competențe de comunicare, creativitatea, curiozitatea intelectuală, gândirea critică, capacități de colaborare, trebuie ca, în primul rând, sistemul de formare continuă a cadrelor didactice să capete o nouă orientare. Astfel, metodele tradiționale, prin care copiii doar asimilau cunoștințe, sunt înlocuite de metodele active care înlătură comunicarea stereotipă și promovează manifestările libere ale copiilor.

Conceptul de formare continuă este definit, în studiile europene de specialitate, ca fiind

„un ansamblu de activități și de practici care cer implicarea educatorilor pentru amplificarea cunoștințelor proprii, perfecționarea deprinderilor, analiza și dezvoltarea atitudinilor profesionale.” (EURYDICE. Rețeaua de Informare despre Educație în Comunitatea Europeană, 1997, pp. 8-9).

În documentele europene se afirmă cu convingere că, într-o lume tot mai complexă și exigentă, un element-cheie al promovării unei educații de înaltă calitate este formarea cadrelor didactice. Pentru a face față realităților pe care le trăim, trebuie să existe un proces de îmbunătățire a formării lor inițiale, dar și a formării continue și dezvoltării profesionale. În legislația românească, se precizează că

„formarea continuă asigură actualizarea și dezvoltarea competențelor personalului didactic, inclusiv dobândirea de noi competențe, în funcție de evoluțiile din planul nevoilor de educație și al curriculum-ului educațional, precum și în funcție de exigențele privind adaptarea competențelor

personalului didactic la schimbările din structurile/procesele de educație.” (Metodologia formării continue a personalului didactic din învățământul preuniversitar, anexă la O.M. Nr. 5720/20. 10. 2009, p. 1)

Nivelul de competență urmărit prin programele de formare continuă poate fi evaluat ținând cont de: 1) capacitatea profesorului de a mobiliza, a combina și a utiliza în manieră autonomă capacitățile de cunoaștere, deprinderile și competențele generale și profesionale în funcție de specificul problemei; 2) capacitatea profesorului de a face față schimbării și neprevăzutului.

Ținând cont de realitățile cu care ne confruntăm, se impune intervenția printr-un plan bine gândit care să preîntâmpine tendința de participare tot mai redusă a personalului didactic la cursuri de perfecționare. Programul va avea în vedere centrarea întregului proces de formare continuă și dezvoltare profesională pe nevoile beneficiarilor direcți ai educației.

Măsurile cuprinse în programul de îmbunătățire a calității educației prin procesul de formare continuă a personalului didactic din grădiniță vizează:

- Intensificarea activității metodicăștiințifice la nivel de:
 - comisie metodică;
 - cercuri pedagogice;
 - simpozioane;
 - schimburi de experiență;
- Înscrierea cadrelor didactice care au doar liceul pedagogic la studii universitare de licență (Pedagogia Învățământului Preșcolar și Primar);
- Înscrierea cadrelor didactice la studii universitare de masterat;
- Înscrierea cadrelor didactice cu gradul didactic I la programul de formare de formatori pentru cursul pentru părinți “Educați așa!” sau “Tendințe moderne în educația parentală”;
- Înscrierea a cadrelor didactice la perfecționarea profesorilor mentori;
- Înscrierea directorului la programul de formare continuă destinat managerilor;
- Continuarea cursurilor de pregătire și a examenelor pentru obținerea gradelor didactice de către cadrele înscrise deja și cooptarea altor educatoare la grade didactice;
- Extinderea cursurilor desfășurate în sistem online;
- Achitarea unor taxe pentru anumite cursuri din fondul de formare al unităților școlare;
- Promovarea activităților de învățare care respectă ritmul propriu de învățare al copilului și aptitudinile individuale ale sale;
- Diversificarea activităților din cadrul Curriculum-ului la Decizia Școlii;
- Deschidere către abordarea Metodei proiectelor și a activităților integrate;
- Organizarea clasei în diferite arii de stimulare dotate cu material bogat, atractiv și diversificat;
- Creșterea progresului înregistrat de copiii cu nevoi speciale.

Reușita unui program de îmbunătățire a calității educației prin procesul de formare continuă a cadrelor didactice depinde, în mare parte, de convingerea pe care o are fiecare participant că programele sunt utile, valide și că îl pot ajuta în realizarea obiectivelor profesionale și personale.

Orice cadru didactic trebuie să fie deschis schimbărilor, nevoilor actualei vieți sociale, nevoilor noilor generații, dar și viitoarelor generații. Profesorul de calitate nu reprezintă doar un obiect al formării, ci este element activ ale formării dispus să realizeze un parteneriat cu formatorii. Formarea și dezvoltarea profesională a corpului didactic se organizează concentric, începând cu studiul individual, continuând cu forme organizate instituțional la nivel de comisii metodice, cercuri pedagogice, perfecționări periodice, masterate, cursuri postuniversitare și cu sistemul definitivării în învățământ și al gradelor didactice.

Toate activitățile de formare continuă trebuie să fie valorificate la nivelul organizației școlare, căci obiectivul principal al formării continue a cadrelor didactice îl reprezintă tocmai aplicarea în activitatea de la clasă a competențelor dobândite în urma participării la curs. De rezultatele pe care le obțin la școală copiii care pleacă din instituția noastră depinde viitorul grădiniței.

Managerul unității și întregul colectiv trebuie să cunoască programele de perfecționare urmate de fiecare angajat, iar competențele dobândite de fiecare beneficiar al unui stagiu de dezvoltare trebuie demonstrate în actul didactic prin rezolvarea problemelor ce țin de domeniul respectiv, prin obținerea unor performanțe în activitatea proprie, prin crearea de noi activități și programe cu consecințe notabile asupra personalului didactic, dar mai ales asupra copiilor.

Formarea continuă și dezvoltarea profesională a cadrelor didactice îl ajută substanțial pe manager în evaluarea performanțelor angajaților. Încurajarea parcurgerii unor astfel de programe și chiar inițierea de către manager a unor seminarii, simpozioane, parteneriate cu diverse instituții constituie modalități de atingere a obiectivelor asumate, de credibilizare a organizației școlare pe piața educațională.

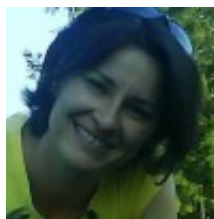
Corpul profesoral trebuie să conștientizeze că formarea continuă reprezintă un drept, dar și o obligație. Ea se realizează în concordanță cu evoluțiile din domeniul educației și cu interesele și nevoile personale de dezvoltare ale beneficiarilor. Calitate în educație înseamnă și cadre didactice cu înalt nivel de profesionalism, bine pregătite pentru a putea face față provocărilor unei societăți bazate pe cunoaștere, pornind de la pregătirea inițială și sprijinul suplimentar oferit la început de carieră didactică până la dezvoltarea profesională continuă la locul de muncă.

Bibliografie:

Iosifescu, Șerban, Calitatea educației, Suportul de curs, București, 2007;
Legea privind asigurarea calității educației, nr. 75/2005.
EURYDICE. Rețeaua de Informare despre Educație în Comunitatea Europeană, 1997;
Metodologia formării continue a personalului didactic din învățământul preuniversitar, anexă la O.M. Nr. 5720/20. 10. 2009.

Copilul – o șansă pentru adult

De **Elena-Monica Nițu** Apr 12, 2018

Adulții se simt de cele mai multe ori superiori copiilor lor, pe care încearcă să-i canalizeze după propria dorință și pricepere în viață. Uită însă un lucru esențial – și anume că aceștia sunt mai complecși, mai sofisticați și mai inteligenți, așa încât uneori este nevoie să nu faci greșeli în preajma lor, mai degrabă decât să vii cu experiența personală drept exemplul cel mai potrivit. Dincolo de acest aspect, adulții pot învăța foarte mult de la proprii copii, relația putând deveni o veritabilă împărtășire de idei, temeri, strategii, idealuri, nu doar o simplă transmitere de informații, ci o relație de comuniune. Și ... chiar mai mult decât atât, privind cu maturitate către inocență, adulții au șansa renașterii, șansa regăsirii "copilului interior", dătător de speranță și încredere.

De cele mai multe ori se vorbește despre datoria și responsabilitatea pe care o are adultul în creșterea și dezvoltarea copilului său. Se vorbește despre nevoia de dragoste, siguranță și suport a acestuia, despre modelele cu care se va identifica în drumul său către maturizare.

Dacă părintele este cel care oferă iar copilul cel ce primește, atunci se presupune desigur, educarea copiilor în a fi ascultători și necritici la sfaturile, sugestiile și chiar cerințele stricte ale celor mai în vârstă. Copilul neascultător, ermetic la mesajele din exterior, mai mult decât atât, opozant și chiar agresiv în maniera de a se revolta induce în "mentorul" său sentimentul inutilității, al eșecului, al iresponsabilității și mai ales al lipsei controlului. Un copil care nu se supune este des calificat ca fiind încăpățânat. În astfel de situații, există tendința de a recăpăta controlul și dreptul de decizie asupra copilului prin dominare, frică și culpabilitate. ("Dacă tu nu mă vrei, eu te vreau!") Pedepsele sunt o modalitate la îndemână pentru părinți. Aceștia o cunosc pe propria lor piele, din vremurile în care teama de a nu pierde iubirea și privilegiile era un puternic mijloc de a fi supuși. Chiar dacă această strategie nu mai funcționează, aceștia nu cunosc alte metode de abordare a educației. Ei se feresc să mai pedepsească, dar nici așa nu merge. Părinții care permit prea multe ajung rapid la zicala: "Dacă întinzi un deget, ei îți iau toată mâna!" Copiii învață lesne să folosească libertatea de care dispun, ajungând să-și domine și să-și manipuleze părinții, ajungând ca ei să dețină controlul în familie.

Lumea liberă vestică trăiește o puternică criză educațională în care delicvența juvenilă ia proporții din ce în ce mai mari. Majoritatea părinților au ajuns a pune sub semnul întrebării atât metodele vechi de educație, cât și pe cele noi, moderne. Copiii și adolescenții se revoltă pentru că se simt nedreptățiți în această abordare coercitivă, menită să frângă orice inițiativă care nu concordă cu sistemul de valori promovat de către adulți. Néînțelegerea nevoilor lor îi determină să se refugieze într-un anturaj, de multe ori nepotrivit din punct de vedere moral. Pe de altă parte se manifestă cu agresivitate pentru că li se permite

acest lucru, iar beneficiile libertății de acțiune le confirmă puterea în raport cu ceilalți, chiar dacă comportamentul lor haotic provoacă multă suferință. De multe ori, respingerea sprijinului părintesc, în sensul dobândirii și afirmării unui comportament independent, presupune un preț prea mare, până la pierderea acestei libertăți. Atunci când soluția la aceste probleme întârzie să-și facă apariția este lesne de înțeles că se caută un “țap ispășitor”. Dacă eu, ca individ, nu pot să educ acest copil, iar relația noastră este o permanentă stare de conflictualitate, atunci situația mă depășește și vinovată se face societatea datorită schimbărilor negative și influențelor acestora. Este clar că modul în care societatea își pune amprenta în educația copiilor are o mare importanță, dar problemele lor încep acasă.

Pentru a face față schimbărilor care promovează o educație în spiritul libertății și al drepturilor omului, părinții și profesorii vor avea nevoie să se adapteze cerințelor și nevoilor de acum. Astăzi, copilul este mai complex, mai sofisticat și mai puțin submisiv. El nu mai poate fi ascultător, ci doar cooperant. Afirmarea și dezvoltarea unei voințe puternice este baza încrederii în forțele proprii, a curajului și inițiativei, a devenirii și afirmării într-o lume competitivă. Creșterea lui personală se bazează pe dreptul său de a se opune, de a fi diferit, de a face greșeli, de a cere mai mult de la viață. Experiența este modul natural prin care copilul învață să trăiască mai frumos, mai curat și mai bine, nu preluând niște tipare de viață, un standard oferit artificial sau chiar impus de către adulți. Încercarea de a face ordine creează dezordine pentru că armonia apare firesc, într-un ritm specific fiecărui individ. Fără o înțelegere a modului natural de dezvoltare, adulții trăiesc inutil frustrările eșecului lor în educația copilului.

Responsabilitatea vis-à-vis de creșterea și dezvoltarea acestuia implică de cele mai multe ori sentimente de vinovăție și îngrijorare, atașament neadecvat până la o relație de interdependență care blochează cursul firesc evolutiv. Fiecare copil este unic și se naște cu un destin pe care îl urmează conform voinței și puterii lui. Noi nu putem schimba nimic din ceea ce este dat, nu putem să-l facem mai bun și mai puternic decât este deja. Nu putem să-l modificăm ca și cum ar fi o bucată de plastilină modelabilă după bunul nostru plac. Se spune că meseria de părinte este cea mai grea. Dificultatea acesteia rezidă tocmai în neamestecul în creșterea și devenirea naturală a copilului. Pare paradoxal și totuși e destul de dificil să rămâi pasiv atunci când alternativa ta este mai bună și să lași celuiilalt libertatea de a exprima propria lui alegere, de a merge pe drumul său personal.

Ocazia de a experimenta, de a învăța din propriile încercări, de a eșua și de a verifica pe propria piele este singura modalitate autentică de maturizare. Lăsând copiii să fie ei înșiși le oferim posibilitatea de a crește în contact cu provocările vieții și de a fi pregătiți pentru a se adapta adecvat interacțiunilor de orice natură. Când spun “adaptare” mă refer la “mulare” pe situație, la echilibrarea relațională, la o armonie a contactului cu noutatea și în nici un caz nu susțin conformismul automat, necritic ce duce la uniformizare și la pierderea unicității în exprimare. Menirea “celor mari” este de a-i susține pe “cei mici” în activarea potențialului lor unic, admirabil, cu care au fost înzestrați și nu a-i bloca într-o lume care nu le aparține. Copiii au un simț natural în a face față dificultăților și de a trece peste toate obstacolele ce se ivesc. Asistarea și încurajarea acestui demers este tot ce poate face un părinte. Pare puțin și e totuși fantastic de mult. Este un efort uriaș să asculti nevoile reale ale copilului, să-ți faci timp pentru a-l

cunoaște și a-l înțelege mai bine, să participi alături de el la succesele și eșecurile din viața lui, să-l încurajezi și atunci când greșește, să-l susții în ceea ce-i place lui să facă. Este extrem de dificil să te înfrânezi în a-i rezolva tu problemele, doar ca să nu te mai simți vinovat de neștiința lui, să renunți la încercarea de a-l schimba pentru a fi la fel ca tine și a duce mai departe roadele muncii tale, să încetezi să-l critici într-o situație, care nu întâmplător te caracterizează.

Copilul nu poate fi decât ceea ce este! Atunci când adultul este hiperprotectiv cu copilul său, îi transmite neîncrederea în puterea lui de a face față dificultăților. Acesta din urmă îți asumă prescripția neputinței, devenind dependent de ajutorul altora, sau dimpotrivă, se revoltă și-și cere dreptul în a avea propriile decizii fără a mai ține cont de sprijinul paternal. Întrebări ce se impun aici sunt: “Ce-l determină pe părinte să se considere omnipotent, omniscient, omni... în viața copilului său?”; “Ce-l face să fie “centrul universului”, “buricul pământului”, personajul fără de care copilul nu poate să crească și să trăiască în acord cu un sens al său propriu și personal?” și mai ales “Ce-l face să se îndoiască de forța, talentul, bunătatea și corectitudinea unei ființe care încă n-a avut șansa de a-și pune în valoare zestrea cu care a venit pe lume?”

De multe ori adulții încearcă să treacă peste probleme ale căror rădăcini ajung până în copilăria lor. În relațiile cu copiii, în mod inconștient recuperează sau resemnifică propriile lor legături cu părinții. În situațiile în care suferința înăbușită de trecerea anilor încolțește odată cu reactualizarea aceleiași tip de relaționare, în mod paradoxal, aceleași patternuri se repetă iar mecanismul suferinței își găsește noi victime. Se întâmplă ca, descoperind realitatea celuiilalt, să trăiești cu frustrarea că acesta nu se ridică la nivelul așteptărilor interioare. Și în tine se află un copil trezit din somnul ignoranței, pe care îl credeai dispărut și care, privit doar cu ochii minții, ți se dezvăluie într-o imagine din ce în ce mai clară. Copilul “interior” rezzonează cu cel căruia i-ai dat viață, mai mult sau mai puțin armonios și observi cât de mult îți seamănă sau dimpotrivă, se diferențiază. Chiar dacă a trecut atâta timp, el încă își mai cere drepturile, avid de afecțiune, în competiție cu ceilalți, speriat că va fi abandonat sau dorind să se descurce singur. Cui îi refuzi de fapt plăcerea de a mânca cu mâna: copilului din fața ta sau celui din tine care a fost aspru pedepsit și a învățat să se conformeze bunelor maniere, indiferent de situație? Cui îi cumperi jucării: lui sau ție? (Îți aduci aminte când tânjeai după jucăriile altor copii pentru că tu nu aveai destul de multe și de frumoase!) Cui îi faci tu temele: copilului tău, sau celui care acum mai bine de 20 de ani credea că nu este în stare de nimic și nu se poate descurca singur? Se spune că “așchia nu sare departe de trunchi” și tot un proverb afirmă că “nu există două frunze identice”. Copilul nu este ceea ce au fost părinții lui dar nici ceea ce nu au fost ei! Nevoia de a-i schimba destinul este de fapt încercarea de a reabilita imaginea copilului “interior”. Este situația nefericită în care părinții încearcă să se împlinească prin copiii lor, își asumă deopotrivă eșecurile și succesele acestora, își parazitează copiii cu propriile lor ambiții nesatisfăcute la momentul respectiv. (Dacă eu nu am reușit în acest domeniu, măcar copilul meu să reușească!) Paradoxal eșecul se repetă! Copilul nu a avut șansa să se împlinească, să crească și să devină în acord cu propriile lui nevoi, ci “șansa” de a veni în întâmpinarea așteptărilor și nevoilor parentale. Cine de cine are acum nevoie? Nu cumva este vorba despre o dependență a adultului față de copil? Frecvent copilul se erijează în rolul de părinte pentru copilul “interior” al adultului.

Această inversare de roluri duce la pierderea controlului și autorității părinților, poate determina suprasensibilizarea copilului sau îndepărtarea acestuia în plan emoțional simțindu-se manipulat sau controlat de sentimente negative.

Așa cum copilul nu trebuie să se simtă responsabil pentru nefericirea părinților, n-ar trebui nici să creadă că prin emoțiile și dorințele lui îi poate domina pe aceștia. Schimbarea le la exterior către interior este o iluzie, trăită din nefericire în multe familii în care copilul reface în mod inconștient trecutul părinților lui. A schimba pe altcineva este absurd, a trăi pentru altcineva este la fel de absurd, a te erija în roluri care nu îți aparțin, la fel. Existența stării permanente de inhibiție și frustrare în fața eșecului se explică prin încercarea de a face aceste lucruri nefirești și deci imposibile. Schimbarea însă, se poate produce din interiorul ființei către persoanele din exterior și relațiile acestora. Adevărata schimbare o faci tu, cu tine și pentru tine. Renunțând să trăiești în trecut, să-ți faci planuri de viitor, vei simți în sfârșit cât de împlinit ești în prezent. Schimbându-ți stilul de viață, vei constata cum și ceilalți se schimbă, indirect, prin relația pe care o au cu tine. Fiind diferit, unic, liber în manifestare, ai șansa de a fi autentic în raporturile cu tine dar și cu lumea înconjurătoare. Nevoia de a-i transforma pe cei de lângă noi este de fapt nevoia de autotransformare. Ne oglindim în ceilalți prin intermediul asemănarilor mai mult sau mai puțin conștientizate, admirând sau criticând părți deghizate din noi înșine. Din interacțiunea cu ceilalți avem șansa de a conștientiza, reevalua și semnifica propria noastră existență, șansa de a ne debloca din capcana ignoranței și a inerției. Autotransformarea creatoare se referă la recuperarea hranei emoționale a resurselor motivaționale și volitionale, la semnificarea relațională și refacerea imaginii de sine - iar toate acestea într-un cadru de creștere și dezvoltare personală și nu într-o manieră manipulativă și constrângătoare.

Din întâlnirea cu un copil, adultul învață să să-și deblocheze resursele copilului său "interior" să-și externalizeze conținuturile latente ale disponibilității către joc ceea ce înseamnă o restructurare creativă și spirituală, o reconectare la libertatea și naturalitatea trăirilor, gândurilor și gestului spontan. Învăluți într-o varietate de roluri și măști constrângătoare, oamenii cred că se adaptează eficient la o lume atât de complexă și provocatoare. Paradoxal, tocmai aceste condiționări ale egoului determină suferință și eșec, prin îndepărtarea de sine, de potențialul unic, creator, de șansa de a se manifesta diferit, în conformitate cu limitele și resursele înzestrării tale. Tocmai prin această diversitate, omul își aduce contribuția la unificarea și păstrarea filonului uman.

Copilul știe cel mai bine să fie spontan, autentic, natural, în acord cu nevoile lui interioare. Copilul este unificat. El știe să se bucure de momentul prezent, să aprecieze și cele mai mici evenimente care ar putea să-l înveselească. E sensibil în trăire și direct în exprimare. Copilul experimentează prezentul cu intensitate, emoție și curiozitate, prețuind fiecare fărâmbă, cât de mică, din universul cunoașterii. Deschis către o permanentă schimbare evolutivă, însetat în căutarea unor noi sensuri și semnificații, se joacă, râde, creează, se întreabă, este entuziast, cere, se miră, e cinstit, cu alte cuvinte își trăiește viața de la sine, în contact strâns cu toate evenimentele, energiile și provocările informaționale de care are parte. Conectat armonios cu forțele universale care-l susțin și-l instigă evolutiv, conține în aceeași măsură profanul și divinul.

Cât de mult vă regăsiți în această descriere? Cât de mult v-ați "maturizat"? Doar redevenind propriul nostru copil, vom fi disponibili pentru cei din exterior și vom avea acces la darul măreției!

Cunoașterea limbii engleze, un avantaj în plus pe piața muncii

De **Ana Ploscaru-Lungulescu** Apr 13, 2018

Acest articol prezintă avantajele cunoașterii limbii engleze pe piața muncii interne și internaționale. În prima parte, sunt expuse diverse domenii de pe piața muncii în care limba engleză este imperios necesară, iar în partea a doua sunt prezentate câteva moduri practice în care cei interesați pot să învețe ușor și plăcut limba engleză.

„A cunoaște o limbă străină înseamnă încă o fereastră deschisă către lume.” (Proverb chinezesc)

„...comoara de preț a unui om este munca.” (Proverbele lui Solomon 12:27)

Este bine știut că în zilele noastre competiția pentru un loc bun de muncă este destul de acerbă, și deseori așa zișii concurenți sunt descurajați, dezamăgiți și nu știu cum să își folosească șansele pentru a beneficia la maximum de oferta locurilor de muncă. Ei au nevoie de încurajare de consiliere în acest sens, de direcție. Atunci când vine vorba despre un loc bun de muncă, fie că este aici în țară, fie că este în străinătate, cunoașterea unei limbi străine, și mai ales a limbii engleze, oferă o șansă în plus fiecărui candidat.

De-a lungul secolelor cunoașterea limbilor străine a deschis noi orizonturi și uși pentru toți și mai ales pentru tineri. Rând pe rând, limba greacă în antichitate, latina în timpul imperiului roman, la noi franceza în secolul XVIII și chiar XIX, iar apoi cunoașterea limbii ruse în timpul comunismului, toate aceste limbi de circulație i-au ajutat pe mulți dintre cei ce le cunoșteau să promoveze, să se dezvolte. În zilele noastre, se pare că engleza este limba cea mai răspândită și cea mai folosită, care permite celor ce o stăpânesc să se descurce și să promoveze aici în țară, oriunde în Europa, dar și pe alte continente. Aș vrea să prezint câteva domenii în care cunoașterea limbii engleze este de un mare ajutor, și câteva modalități simple prin care putem învăța limba engleză.

Pentru un CV bun aici în țară, trei cerințe sunt esențiale: cunoștințe pe calculator, permis auto și cunoașterea limbii engleze, măcar la un nivel minim, de conversație. Tinerii noștri se orientează adesea spre meseria de jandarm sau polițist. O treime din examenul de intrare la aceste profile este de limba engleză. Lucrul acesta este absolut normal, deoarece în practicarea acestor meserii se vor ivi multe situații în care vor avea nevoie să folosească această limbă. La mai toate facultățile, medicină, drept,

marketing, politehnică, se pune un foarte mare accent pe învățarea limbii engleze, deoarece absolvenții o vor folosi nu doar la locurile de muncă viitoare, ci și în cercetările lor. Există o importantă cantitate de informație online în limba engleză, sau în studii de specialitate, dar accesul la această informație valoroasă nu poate fi limitat, dacă nu cunoaștem traducerea acestor informații.

La un loc de muncă, promovarea noastră personală în carieră poate fi limitată sau atinsă uneori în funcție de cunoașterea limbii engleze. Cunoșc un caz în care o persoană mai în vârstă, cu foarte multă experiență în domeniul de muncă și deosebit de competentă, a pierdut o promovare importantă în cariera sa și un salariu mai substanțial în fața unui tânăr mai puțin experimentat, dar care cunoștea limba engleză. Compania avea nevoie de cineva care să poată face tranzacții și să comunice cu alte companii din străinătate, atât telefonic cât și în scris. Iată cum stăpânirea limbii engleze te poate propulsa pe scara ierarhică destul de rapid aici în țară. Dar și în străinătate, ea poate fi extrem de utilă, fie pentru joburi mai mici, ca să spunem așa, cum ar fi cel de ospătar, vânzător, să ai grijă de un bătrân, dar și pentru joburi cu venituri mai mari, cum ar fi asistent medical, medic, avocat, etc.

Există câteva modalități simple de învățare a limbii engleze pentru cei care doresc să beneficieze de acest avantaj în plus. Un începător poate folosi bine cunoscuta aplicație „Duolingo”, care se poate descărca atât pe telefon, cât și pe calculator. Aplicația este concepută sub formă de joc, fiecare nivel de învățare este recunoscut și premiat. Abordează limba engleză și în scris, și vorbit, are imagini și sunet, gramatică aplicată și oferă o gamă largă și uzuală de vocabular. Am observat la elevii mei un progres major pe parcursul unui an școlar. Un elev de liceu a trecut de la nota patru-cinci într-un an, la nota opt, în anul următor. Îmbunătățirea fiind atât de evidentă și uimitoare, l-am întrebat ce a făcut de s-a dezvoltat așa de mult. A zâmbit plăcut impresionat de laudele mele și mi-a spus: „Duolingo, doamnă. Duolingo. Am făcut așa cum mi-ați spus și am învățat foarte mult.” Deci, chiar funcționează.

O altă modalitate de a ne îmbunătăți pronunția și vocabularul este vizionarea unui film în limba engleză care ne place în felul următor: o dată cu subtitrare în limba română și de două ori fără subtitrare. Aici elevii au venit cu o îmbunătățire; a doua și a treia oară să îl vizionăm cu subtitrare în limba engleză. În felul acesta vedem și cum se scriu cuvintele, nu doar învățăm să le pronunțăm și să le traducem. Pentru pronunție, recomand adesea iubitorilor de muzică să asculte muzică în limba engleză. Tot elevii au descoperit o metodă mai bună. Ei caută și traducerea cântecelor în limba română (lyrics) și beneficiază dublu.

Gramatica limbii engleze este foarte ușoară în comparație cu gramatica limbii române. Dificultatea cea mai mare constă în faptul că, în limba engleză, cuvintele se scriu diferit de cum se pronunță. Întotdeauna le spun elevilor ca, atunci când memorează un cuvânt nou, să învețe trei lucruri: cum se scrie, cum se pronunță și ce înseamnă. Pentru cei mai avansați, lectura unor materiale în limba engleză ajută enorm pentru a face legătura între modul în care se pronunță cuvintele și felul în care se scriu. Și, oricât ar părea de ciudat (dar nu este), recomand celor care doresc cu adevărat să învețe limba engleză să lase ceva să se audă mereu în cameră în limba engleză. Fie că fac teme, fie că găsesc, fie că fac altceva, mereu să aibă pe fundal ceva audio în limba engleză.

Așa am învățat noi limba română: am auzit în permanență vorbindu-se în română în jurul nostru. Nu putem învăța o întreagă limbă străină, doar cu două ore la școală. Creierul nostru trebuie expus în permanență la contactul cu limba pe care dorim să ne-o însușim. Jocurile pe calculator, desenele animate pentru cei mici, conversația sau *chatul* online în engleză (cu supravegherea și restricțiile de rigoare), precum și toate metodele de mai sus, sunt doar câteva sugestii practice de învățare a limbii engleze. Dar fiecare dintre noi suntem atât de creativi și plini de resurse, încât sunt siguri că putem veni cu multe alte idei noi.

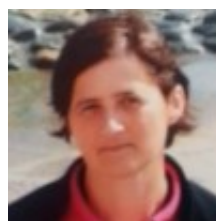
Cunoașterea limbii engleze este extrem de utilă și în călătorii, în conversații și relații noi, dar mai ales reprezintă un mare avantaj pe piața locurilor de muncă. Uneori poate să ni se pară greu, dar merită orice efort. Este o șansă în plus la o viață mai bună.

Bibliografie:

1. Harmer, Jeremy, (2007), *The Practice of English Language Teaching*. 4th ed. Harlow: Longman/Pearson Education.
2. Ur, Penny. (1996), *A Course in Language Teaching: Practice and Theory*, Cambridge: Cambridge University Press.
3. Woolard, George (1999), *Grammar with laughter*, Language Teaching Publications.
4. Broughton, G. (1994) *Teaching English as a Foreign Language*. London: Routledge.

Studiu comparativ privind lectura în rândul elevilor de gimnaziu de la Liceul Tehnologic Ocna Sugatag, Structura Breb, Maramureș

De **Ileana-Lucica Birlea** Apr 14, 2018

A citi în ziua de azi e un lucru foarte important, deoarece trăind într-o societate informatizată, interesul pentru lectură devine din ce în ce mai scăzut. Copiii din ziua de azi au cu totul alte preocupări, nu sunt prea pasionați de lectură. Rolul profesorului în formarea personalității elevului este foarte important, pentru că profesorul este cel care îndrumă elevul în activitatea sa cognitivă și experimentală, astfel că acesta descoperă adevărurile fundamentale ale cunoașterii lumii.

Motto: „Nu-i alta mai frumoasă și de mai folos în viața omului zăbavă decât cetitul cărților” (Miron Costin)

A citi înseamnă a descoperi, iar lectura devine parte importantă pentru descoperirea adevărurilor fundamentale ale existenței. Copilul educat de mic să citească va face acest lucru și când va deveni adult. Am realizat acest studiu cu scopul de a arăta importanța lecturii în formarea viitorului adult, formarea de priceperi și deprinderi pentru a citi. Pentru a atinge scopul vizat

am încercat să utilizez mijloace și strategii moderne de învățare care să trezească interesul elevilor pentru lectură, respectiv capacitatea individuală a fiecăruia pentru a citi. Profesorul trebuie să le cultive elevilor dragostea pentru lectură, să-i învețe să descopere cărțile care-i interesează, deoarece unii copii sunt pasionați de cărțile de aventură, alții iubesc poveștile de dragoste sau literatura SF.

Am încercat să urmăresc modul în care lectura influențează personalitatea elevului și în același timp duce la formarea de deprinderi individuale pentru citit.

Obiectivele cercetării au vizat:

- Trezirea interesului pentru lectură;
- Implementarea unui proiect „Povestește ce ai citit!”
- Înființarea unui club de lectură;
- Urmărirea impactului pe care l-a avut lectura asupra elevului.

Am organizat o cercetare practic-aplicativă pe un număr de 36 de elevi de la Liceul Tehnologic Ocna Șugatag, Structura Breb, elevi care sunt din clasele V-VIII. Am aplicat tehnica experimentului, urmărind subiecții înainte de implementarea programului, în timpul proiectului și post-proiect.

A experimenta înseamnă a-i pune pe elevi într-o situație concretă de învățare, a-i îndruma și a le face observații pentru a dirija procesul învățării. Este o metodă de colectare de date și se poate face atât pasiv cât și activ.

„Metoda experimentală este în esență o modalitate de investigare în care cercetătorul controlează deliberat variabilele pentru a depista relațiile dintre ele. Dacă în observație cercetătorul nu modifică fenomenele, ci doar le înregistrează cu instrumente specifice, ce sporesc capacitățile sale perceptive naturale, experimentarea presupune intervenția activă asupra realității cercetate, care tocmai de aceea trebuie examinată atent în prealabil (observația jucând aici un rol însemnat), ipotezele cristalizate din această cunoaștere inițială făcând posibilă testarea acestora printr-o manipulare deliberată și sistematică a unor variabile”

Subiecților li s-au aplicat chestionare care urmăreau dezvoltarea interesului pentru lectură. S-au obținut următoarele rezultate: din 36 elevi, 15 au spus că ei citesc din plăcere, 6 sunt obligați de părinți, iar restul nu manifestă interes pentru lectură. Deci se observă că 41, 66 % citesc cu plăcere, 16,78% citesc din obligație, iar restul de 41,66% nu-i interesează acest lucru. Lectura are o influență benefică asupra elevilor, aceștia manifestă interes pentru ora de limba și literatura română și obțin rezultate bune și chiar foarte bune la acest obiect de studiu, atunci când pleacă de la școala noastră. Având un vocabular adecvat, rezolvă cu ușurință cerințele și obțin rezultate bune la evaluările naționale, astfel pot să se înscrie la liceul la care doresc să ajungă.

Ceea ce am observat în urma acestei cercetări a fost faptul că vârsta este invers proporțională cu interesul pentru lectură, copiii mai mici fiind mult mai interesați să citească. Interesul pentru lectură este direct proporțional cu interesul familiei pentru acest lucru. Părinții care-și controlează copiii, chiar și în ceea ce citesc obțin performanțe de la aceștia. Este deosebit de importantă relația școală - familie pentru reușita unui elev în carieră. De asemenea mediul în care trăiesc elevii influențează caracterul

acestora. Elevii noștri trăiesc în mediul rural, iar accesul la o bibliotecă modernă este redus, ținând cont de distanța mare dintre oraș și sat.

Metodele nonexperimentale de colectare a datelor s-au bazat pe:

- observația sistematică- am realizat grile de observație pentru cei 36 de elevi;
- conversația euristică- am discutat cu elevii despre importanța lecturii în formarea caracterului uman;
- ancheta- am aplicat chestionare pentru a vedea ce citesc, cum citesc și când citesc subiecții mei;
- metoda analizei documentelor școlare- am analizat situația școlară a fiecărui elev în parte;
- metoda produselor- am analizat compozițiile literare pe care le-au realizat elevii.

În ultimii ani, învățământul românesc nu se bazează pe partea cognitivă, ci pune un accent deosebit pe ceea ce învață elevii, cum învață și de ce învață. De aceea am încercat să înființez un cerc de lectură unde copiii să povestească ceea ce au citit. În etapa experimentală am introdus elementul novator care se bazează pe metode și tehnici moderne care să atragă elevii spre citit, metode care aplicate diferențiat duc la formarea de deprinderi intelectuale pentru elevi și le sporesc acestora încrederea în forțele proprii.

Am încercat în cadrul lecțiilor să acord 5-10 minute pentru citit. Numai citind, copiii pot să înțeleagă un text și pot să rezolve cu ușurință sarcinile propuse. Munca pe grupuri de lucru a dus la îmbunătățirea relațiilor de înțelegere și comunicare, respectiv elevii și-au dobândit încrederea în forțele proprii. Metodele didactice aplicate în cadrul orelor de limbă și literatură română au fost: explozia stelară, brainstorming-ul, diagrama Venn, proiectul, știu, vreau să știu, am învățat, jocul de rol.

Am încercat să adaptez situațiile de învățare la nivelul de înțelegere al fiecărui elev, respectiv la particularitățile de vârstă ale acestuia. Am folosit fișe de lucru individual, fișe de recuperare, de evaluare și autoevaluare.

Pe lângă orele de curs am realizat ore de meditații suplimentare, șezători literare, expoziții pe diverse teme, serbări școlare. Elevii s-au implicat activ și au manifestat interes pentru activitățile desfășurate.

Am colectat toate datele experimentului, am confruntat datele finale cu cele inițiale și am observat o îmbunătățire a interesului pentru lectură, câțiva elevi chiar și-au amenajat o bibliotecă proprie. Ei sunt interesați să citească mai mult, am observat interesul pentru roman.

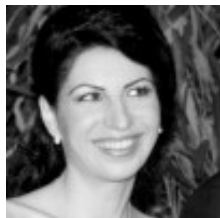
Am finalizat cercetarea prin adunarea de date și compararea acestora, interpretarea datelor și observarea progresului. Am formulat recomandări pentru domeniul cercetat. Consider că un om fără cultură e ca și un om fără suflet, nimic nu-l sensibilizează în jur și de aceea pare condamnat pentru tot restul vieții să trăiască în întunericul minții, să nu știe să zâmbească, să trăiască mereu ca și un om gol pe dinăuntru.

Bibliografie:

1. <http://www.rasfoiesc.com/educatie/didactica/METODA-EXPERIMENTULUI-dobandir19.php>
2. Ioan, Cerghit, PERFECTIONAREA LECȚIEI ÎN ȘCOALA

Eficientizarea demersului educativ prin coaching

De **Izabela Panait** Apr 17, 2018

Noțiunea de coaching, originară din limba engleză și împrumutată domeniului sportiv, înseamnă „antrenament”, „antrenare” și se referă la un parteneriat între un *coach* (antrenor) și clientul său, client care dorește să atingă un anumit obiectiv, în sensul evoluției sau creșterii performanței sale, în plan profesional și/sau individual. Conceptul a apărut în urmă cu mai mult de 25 de ani și a fost puternic influențat de succesul programării neuro-lingvistice, în America; *coachingul* a evoluat ca metodă de dezvoltare personală și este, actualmente, o ramură de consultanță extrem de prolifică, foarte apreciată, cu rezultate excelente și, uneori, chiar uimitoare, având o viziune eminamente practică, pozitiv orientată spre dezvoltarea potențialului uman.

Se pare că există mai multe tipuri sau sisteme de coaching, fiecare coach având propria sa cale de a-și conduce clientul către țelurile pozitive pe care acesta și le-a stabilit, de pildă, coaching eclectic, coaching specific – NLP, neuro-semantică, coaching sistemic, focusing, analiza tranzacțională, coaching informal (de exemplu, coachingul bazat pe principii spirituale). În aceeași ordine de idei, există diferite școli de coaching, fiecare școală având propria definiție a coachingului, propriile instrumente de lucru și propriile așteptări.

Pentru că noțiunea de coaching a prins contur în România în ultimii ani, de cele mai multe ori, noțiunea de coaching a fost confundată cu psihoterapia (însă aceasta presupune existența unei afecțiuni psihice, a unui psihodiagnostic și a unor metode de remediere), cu consilierea psihologică (care se adresează indivizilor sanatoși, având în centru evaluarea psihologică și sfătuirea clientului, în scopuri adaptative), cu conceptul de mentoring (proces ce presupune ca un expert într-un domeniu profesional să supravegheze un coleg subaltern, cu un grad de experiență mai mic) sau training (în cadrul cărora grupuri de oameni sunt instruiți, în cadrul unui proces de formare cu temă specifică).

Educația prin coaching presupune așadar o evoluție conștientă a elevului, evoluție care să îmbine armonios înțelegerea propriului sine, autocunoașterea și depășirea unor limite, în vederea atingerii performanței într-un anumit context, prin definirea și atingerea nivelului de excelență individuală. În cadrul acestui demers educativ, rolul profesorului este unul esențial, întrucât acesta este instanța aptă să identifice resursele pe care fiecare elev le are și să construiască strategii care să permită atingerea obiectivelor specifice. Propunând o schimbare generativă, acest demers educativ presupune operarea cu abilități, talente, cunoștințe, cu

scopul de a crea ceva calitativ superior. Astfel, elevul, în calitate de client al educației prin coaching, se adresează unui profesor-coach, având aspirații către ceva mai bun, către succes și dezvoltare, având vise, dorințe sau chiar viziuni îndrăznețe, fiind în căutarea unor mijloace de a dezvolta relații mai bune, de a comunica eficient, de a-și stabili scopuri armonioase, a căror atingere să genereze satisfacție, echilibru și autocontrol.

Se impune ca profesorul care promovează educația prin coaching să desfășoare activități practice, organizate, planificate, sistematice și conștiente (deoarece educația informală se realizează în mod inconștient, neplanificat și neorganizat, pe când educația formală îndeplinește toate aceste caracteristici, specifice coachingului). În plus, atât educația, cât și coachingul, sunt activități specifice umane (doar omul fiind capabil de gândire rațională și conștiință), iar una dintre calitățile fundamentale ale coach-ului, respectiv ale educatorului este dragostea pentru oameni. Atât educația, cât și coachingul, au efecte formative (inclusiv educația informală) și se centrează pe obținerea performanței (în cazul educației, doar cea formală); în acest sens, pentru a obține eficiență, este necesară egalitatea între coach și client, respectiv între educator și educat, chiar dacă, în mod evident, o diferență există, coach-ul, respectiv educatorul, având roluri de îndrumători / însoțitori, situându-se pe o poziție de verticalitate în raport cu cel îndrumat / însoțit (important este ca acesta din urmă să se simtă tratat ca un egal!) O altă asemănare între cele două demersuri o reprezintă orientarea spre viitor, clientul, dar și educatul fiind în curs de „pregătire” pentru ceva ce nu s-a întâmplat încă.

Totodată, și în coaching, și în educație, este nevoie de motivare și cooperare din partea ambelor părți (coach-ul, fără cooperarea clientului nu poate realiza nimic, după cum, nici educatorul, de unul singur, nu poate înfăptui mare lucru fără obiectul educației, elevul); este necesară, așadar, voința și atitudinea proactivă a ambelor tabere, care să devină pentru o perioadă determinată de timp un tot.

Înțelegerea noțiunii de educație prin coaching se impune mai ales atunci când numeroase școli se confruntă cu lipsa de motivare și dezinteresul elevilor față de școală, precum și cu lipsa de implicare a părinților, acestea fiind dificultățile invocate cel mai des de către profesori. În majoritatea liceelor, indiferent de nivelul de performanță, există o lipsă de comunicare și de colaborare între profesori, precum și între cadrele didactice-elevi-părinți. Absenteismul și violența, sub diverse forme, ating cote alarmante. În timp ce în mediile dezavantajate există un risc sporit de abandon, acolo unde standardul de viață este ridicat, riscurile sunt de altă natură (ex. consumul de droguri). În plus, există o fractură între școală și viața reală, iar programa școlară nu răspunde cerințelor mediului de afaceri.

Un exemplu concret este oferit de asociația ROI (www.ROI.ro), organizație neguvernamentală și non-profit, care a derulat cu succes, în perioada 2012-2013, un proiect-pilot, care a demonstrat că este posibilă obținerea de rezultate excepționale atunci când profesorii, elevii, părinții și alți reprezentanți ai comunității lucrează împreună, în echipă. Zburd-Educație prin Coaching, proiectul-pilot, a pornit în 5 licee tehnologice cu rezultate slabe la BAC și majoritatea elevilor provenind din medii defavorizate. În 2011, la momentul selectării, liceele respective aveau o rată a promovabilității situată între 2% și 18%, dar în 2013, aceste licee au înregistrat creșteri importante (de 2-3 ori față de o creștere

medie de 20% la nivel național). Ca urmare a implementării proiectului, s-au obținut și alte rezultate, precum: elevii au obținut o mai mare încredere în sine și au învățat să lucreze în echipă; comunicarea profesori-elevi s-a îmbunătățit; părinții au început să se implice în viața școlii.

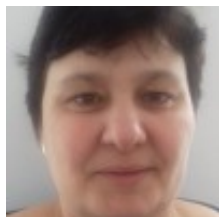
În concluzie, acest demers educativ, bazat pe ceea ce generic numim coaching, lucrează cu obiective, utilizează ca metodă, printre altele, maieutica socratică, iar întrebările specifice proiectării didactice par împrumutate modelului GROW, acestea fiind: „Ce voi face?” (obiective); „Cu ce voi face?” (resurse); „Cum voi face?” (strategii); „Cum voi ști că am realizat ceea ce mi-am propus?” (evaluarea performanței), o dovadă în plus că societatea mileniului III se impune up-gradată la exigențele noii generații.

Webografie:

coachingpartners.ro/coaching-versus-educatie/
aroi.ro/educatie-prin-coaching/

Tema pentru acasă – componentă a activității de învățare

De **Carmen Băltărețu** Apr 21, 2018

Este bine de știut faptul că temele pentru acasă constituie un exercițiu eficient prin care se completează și consolidează cunoștințele dobândite în clasă, fiind o componentă a activității de învățare. Temele pentru acasă contribuie la ridicarea nivelului de pregătire a elevilor, la orientarea lor în dobândirea unor cunoștințe noi, la lărgirea sferei de informații, la consolidarea deprinderilor de muncă independentă, ordonată și sistematică, educă voința, atenția, ordinea, disciplina, punctualitatea, întăresc deprinderea de autocontrol, perseverența.

Eficiența temelor este determinată de modul în care acestea se îmbină cu activitatea desfășurată în clasă. Consolidarea și completarea cunoștințelor dobândite în cadrul lecției se realizează prin teme pentru acasă doar dacă pe parcursul demersului didactic elevii sunt îndrumați cum să învețe, dacă activitatea lor independentă, obligatorie în cadrul lecției, este bine organizată și îndrumată.

Este destul de larg răspândită practica temelor pentru acasă care devin adeseori o serioasă sursă de supraîncărcare a elevului. O atare consecință poate fi cauzată de faptul că

- nu se folosește corect timpul de învățare;
- elevii nu au formate sau consolidate deprinderi de muncă intelectuală, precum și capacitatea de a-și organiza timpul de lucru;
- volumul și dificultatea sarcinilor este prea mare în raport cu potențialul real al elevilor și nu le stimulează capacitatea de

aplicare a cunoștințelor în situații noi;

- nu se respectă igiena activității intelectuale etc.

Sarcinile de lucru ale elevilor spre a fi realizate acasă trebuie să răspundă următoarelor cerințe:

- să vizeze obiective care se pot atinge prin muncă independentă;
- să corespundă particularităților de vârstă și individuale ale acestora;
- să fie bine înțelese;
- să se asigure în prealabil, în clasă, o pregătire corespunzătoare pentru efectuare lor;
- timpul efectiv de lucru, atât pentru temele orale cât și pentru cele scrise sau practice, să nu depășească 20-30 minute la clasa I, 30-40 minute la clasa a II a, o oră la clasa a III a și o oră și jumătate la clasa a IV-a.

În aprecierea timpului necesar efectuării temelor, învățătorul trebuie să aibă în vedere ca elevilor să le rămână suficient timp pentru refacerea forțelor prin recreere, somn și pentru alte activități.

Este necesară o colaborare strânsă a învățătorului cu familia, în special la clasele I și a II-a, pentru îndrumarea corectă a micilor școlari. Învățătorul are datoria de a stabili împreună cu familia un program de lucru și de recreere a elevului.

Efectuarea temelor trebuie să se facă:

- după 1-2 ore de la masa de prânz;
- în ordinea descrescândă a dificultăților;
- mai întâi cele orale și apoi cele scrise;
- cu pauze scurte de 10-15 minute între temele la diferite discipline, fără a-l scoate din ritmul de lucru.

Părinții trebuie să se îngrijească de respectarea recomandărilor învățătorului, să controleze copilul în legătură cu sarcinile primite. Ei pot da unele lămuriri în legătură cu conținutul temelor, fără ca acest lucru să devină o practică ce dăunează formării deprinderilor de muncă independentă. Părinții trebuie îndrumați în permanență de învățător în ce privește cât și cum să intervină în pregătirea temelor pentru acasă a copiilor lor.

Controlul sistematic asupra efectuării temelor determină elevii să-și pregătească permanent lecțiile, le întărește interesul și răspunderea față de îndatoririle școlare, oferă învățătorului informații despre modul de pregătire, de progresul și de dificultățile pe care le întâmpină fiecare elev, determinându-l să ia măsuri în consecință.

În concluzie, având în vedere multiplele influențe ale temelor pentru acasă asupra formării elevilor, apreciez că este necesar să se acorde toată atenția în legătură cu conținutul, volumul și verificarea acestora.

„Noi, cei mari, uităm adesea c-am fost copii. Și lucrul acesta ar trebui să ni-l aducem aminte, mai ales când ne găsim în fața copiilor”, spunea Alexandru Vlahuță.

Amintiți-vă, dragi dascăli, că elevii sunt la vârsta jocului și nu le răpiți timpul de joacă, căci, răpindu-l, le furăți, de fapt, copilăria.

Dezvoltarea inteligenței emoționale prin studiul poeziei

De **Mădălina Vlădescu** Apr 23, 2018

Societatea actuală este tot mai competitivă și are cerințe tot mai complexe, astfel încât tinerilor absolvenți le este tot mai dificil să facă față acestor provocări. În unele cazuri, problema nu este pregătirea lor (completă și complexă uneori), nici inteligența (peste medie la o parte dintre ei), nici măcar voința sau implicarea în ceea ce fac, ci, absența inteligenței emoționale. Acest tip de inteligență ale cărei dimensiuni sunt inteligența interpersonală și intrapersonală (sau mai direct spus, empatia și autocunoașterea), se dovedește esențial atunci când ne confruntăm cu obstacole, eșecuri, conflicte. Pentru că elevii sunt învățați mai mult să asculte, să urmeze reguli, să gândească, emoțiile și gestionarea lor sunt lăsate deoparte. Astfel, la finalul studiilor avem adulți bine pregătiți, inteligenți, dar cu probleme în ceea ce privește identificarea, acceptarea și managementul propriilor trăiri și, în consecință, prea puțin toleranți și empatici față de ceilalți. Lucrarea de față își propune să prezinte câteva metode ce ar putea canaliza ideile și creativitatea elevilor spre dezvoltarea inteligenței emoționale. La disciplina limba și literatura română există multiple posibilități în abordarea textelor literare, epice, dar, mai ales, lirice, care să-i ajute pe elevi să descopere valori morale, trăiri, emoții, general umane, în diverse situații, astfel încât să devină conștienți de existența lor, să le recunoască în sine sau în ceilalți și prin aceasta să știe să se confrunte cu ele și să le înțeleagă.

Iată care e taina mea: Lîmpede nu vezi decît cu inima.
Ochii nu pot să pătrundă în taina lucrurilor.
(Antoine de Saint-Exupéry)

În societatea contemporană, ancorarea conștientă și eficientă a individului în lumea în care trăiește este un deziderat imperativ pe care domeniul educațional, școala în principal, trebuie să-l vizeze cu precădere. Astfel, esențial devine nu nivelul cunoștințelor pe care le posedă sau poate să le înmagazineze individul/ absolventul, ci ceea ce poate face cu acestea, cum și la ce le folosește, cum îl ajută acestea să se integreze în societate și să aibă succes. Dar, dincolo de aspectul cognitiv, educația ar trebui să aibă în vedere și faptul că orice individ este o sumă de emoții, pasiuni, calități și defecte și că de managementul acestora depinde felul în care evoluează personalitatea, ba chiar și modul în care evoluează ca elev și performanțele școlare. În ziua de azi, copiii sunt învățați să asculte, să respecte norme și reguli, să se încadreze în anumite tipare pentru a obține performanța, pierzându-se din vedere creativitatea, imaginația, capacitatea de a empatiza și de a exprima/interpreta emoții.

Tema acestei lucrări o reprezintă modul în care educația școlară, mai precis studiul textului liric, în cadrul orei de limba și literatura

română, poate stimula sau influența dezvoltarea inteligenței emoționale, despre care diverse studii afirmă că este o condiție a succesului sau, cel puțin, a împlinirii personale.

A fi inteligent la nivel cognitiv și a avea un bun management al emoțiilor sunt două aspecte foarte diferite. De aceea, în ultimii ani, au fost delimitate mai multe tipuri de inteligență. Cercetătorul Howard Gardner publica în 1993 *Teoria inteligențelor multiple*, în care disocia șapte tipuri de inteligențe, arătând că niciunul dintre noi nu deține un singur tip de inteligență, ci un profil în care există una sau mai multe din următoarele: inteligența verbal-lingvistică, inteligența logico-matematică, inteligența vizual-spațială, inteligența corporal-chinestezică, inteligența muzical-ritmică, inteligența interpersonală, inteligența intrapersonală, inteligența naturalistă.

În lucrarea *Inteligența emoțională*, Daniel Goleman afirmă că *mulți dintre cei care au un IQ foarte ridicat ajung să lucreze pentru cineva cu un IQ mic.*

De ce se întâmplă acest lucru? Pentru că tinerii absolvenți sunt înzestrați în mai mare măsură cu informații și cunoștințe și mai puțin cu competențe; iar când există anumite competențe, ele vizează domenii economice, sociale, profesionale și deloc managementul propriei vieți și al propriului eu. Oricât de ciudat ar suna, mulți tineri cu IQ ridicat au eșuat în sistemul complex al vieții pentru că educarea și formarea lor s-a concentrat pe domeniul academic, uitând de aspectul emoțional. Astfel s-au trezit că nu își pot gestiona emoțiile sau frustrările, că nu știu să empatizeze și să îi înțeleagă pe ceilalți, cu alte cuvinte, nu au inteligență emoțională. Acest tip de inteligență se poate ramifica în două direcții: inteligența interpersonală (capacitatea de a-i înțelege pe cei cu care interrelaționezi, de a înțelege ce îi motivează, care le sunt punctele tari sau cele vulnerabile, cum se poate coopera cu ei), ce garantează capacitatea de a cultiva și a păstra relații, de a rezolva conflicte sau de a fi acceptat ca leader și inteligența intrapersonală (orientată spre interior și reprezentând formarea unui model ordonat al sinelui, în sensul recunoașterii, acceptării și exprimării sentimentelor), care garantează accesul la propriile sentimente, capacitatea de a discerne între ele, de a le stăpâni, gestionând frustrările sau stările umorale negative, convertindu-le în trăiri benefice.

Fără emoții devenim roboți, pradă unei furtuni de trăiri interioare pe care nu știm să le gestionăm, cădem în depresie și nu mai dăm randament în niciun domeniu al vieții. În contextul acesta, abilități precum empatia și acceptarea de sine (necesară și pentru dezvoltarea atitudinii de toleranță față de ceilalți) devin concepte importante pe care educația și furnizorul de educație (școala) poate și trebuie să le aibă în vedere. A empatiza presupune să te raportezi la celălalt, să-i cunoști și să îi înțelegi și să îi accepți sentimentele, înțelegând totodată resortul acțiunilor sale și adaptându-te la celălalt.

Acceptarea de sine aduce cunoașterea propriilor emoții, recunoașterea punctelor tari sau slabe din propria personalitate și înțelegerea faptului că nu este nimic în neregulă dacă nu suntem perfecți, trăsăturile pozitive și negative fiind cele care ne individualizează. Așadar, educația contemporană trebuie să urmărească, pe lângă inteligența academică, și componentele inteligenței emoționale.

Evident, există discipline unde este mai dificil să inserezi componenta emoțională, un experiment la chimie sau o

demonstrație la fizică implică în mai mică măsură empatia (ceea ce nu înseamnă că profesorul care predă asemenea discipline nu ar putea imagina scenarii didactice care să implice elevul și din acest punct de vedere), față de o oră de literatură. Literatura este un domeniu prolific pentru inducerea unor valori diverse, pentru crearea unor modele de acțiune, de gândire și, bineînțeles, pentru cultivarea emoțiilor deoarece ea ne determină să ne asumăm niște roluri când citim, să pătrundem în alte lumi în care imaginăm ipoteze de acțiuni.

Dacă în textul epic elevul poate afla scenarii de viață și tipuri umane în care să se regăsească sau nu, ale căror acțiuni le pot interpreta și înțelege din diverse perspective, textul liric va deveni „*revărsarea spontană a unor sentimente puternice*” (Wordsworth), un mijloc de cunoaștere intuitivă superior mijloacelor raționale.

Cercetând puțin diversele definiții ale poeziei descoperim, de pildă, că lui William Jones în *Essay on the Arts, Commonly Called Imitative* (1772), poezia îi apare, la originile ei, ca o *expresie puternică și animată a pasiunilor omenești, a bucuriei și a durerii, a iubirii și a urii, a admirației și a mâniei*. Antichitatea considera că la baza poeziei stă pathosul și o derivată a sa, empatia. Limbajul poeziei amesteca o componentă lingvistică și una senzorial-intuitivă în așa fel încât lumea interioară se proiecta într-o lume de imagini artistic-simbolice. Conform romanticilor poezia este transfigurarea subiectivă a realității, este sentimentul însuși, o modalitatea de a cunoaște/înțelege lumea mai presus de rațiune.

Poezia este o resursă inepuizabilă de interpretare a realităților și a punctelor de vedere dintr-un unghi sensibil, astfel textul liric este cel mai potrivit pentru stimularea inteligenței emoționale. Textul poetic în didactică contribuie esențial la dezvoltarea capacității de interpretare, exprimare a opiniei, stimulează spontaneitatea și creativitatea, dezvoltă spiritul de cooperare, înțelegerea și toleranța față de opinia celorlalți. În poezie, cititorul poate regăsi propriile stări și idei redată în imagini sensibile, poate rezona cu eul liric sau i se poate împotrivi și chiar se poate regăsi pe sine. Pentru că are un spectru larg de abordări și utilizează limbaj conotativ și figuri de stil, textul liric facilitează dezvoltarea multilaterală a elevului. Evident, atenția profesorului se va concentra pe activități de învățare care să apropie elevul de textul liric și să-l ajute să îl descifreze, mai corect spus, să îl simtă, să îl interpreteze propriilor sentimente.

Există o gamă largă de metode didactice și activități de învățare din care să alegem, trebuie doar să le selectăm pe cele care se potrivesc poeziei. Interpretarea textului liric nu poate și nu trebuie să se reducă doar la identificarea și explicarea figurilor de stil, a motivelor sau temelor literare, extragerea din text a mărcilor eului liric. Sunt aspecte tehnice care nu îl împrietenesc deloc pe elev cu mesajul poeziei. Pentru a crea o conexiune reală între elev și textul liric sunt necesare abordări mai sensibile, spre exemplu brainstorming-ul cu mapa de imagini. După lectura poeziei, alegem *Décor* de George Bacovia, profesorul poate formula una sau mai multe întrebări pe marginea textului: „*Ce fel de realitate creează poetul?*”, „*Ce stări/obsesii ale eului liric transpar în text?*”, „*Ce stări îi induce textul cititorului?*” și le poate oferi ca sprijin pentru răspunsuri una sau mai multe imagini care pot fi și contrastante pentru a sublinia mai bine atmosfera textului. Se poate alege imaginea alb-negru a unei păduri în ceață sau a unui parc în mijlocul iernii dublate de aceeași imagine color pentru a

identifica mai precis starea indusă de prima imagine. Fiecare elev va nota individual toate ideile, impresiile, gândurile care îi trec prin minte la vederea imaginilor. Această metodă poate deschide modalități multiple de interpretarea a unui text liric.

Metoda picturii verbale se poate dovedi la fel de utilă pentru receptarea aceleiași poezii, *Décor* de George Bacovia. Prin intermediul acestei metode elevii vor încerca să interpreteze poezia ca și cum ar avea în față imagini pictate, rezultând un „desen verbal”. Aplicarea acestei metode presupune utilizarea unor termeni precum prim-plan, plan secund, contur, tonalitate, contrast, atmosferă, culoare, nuanțe etc. În cazul poeziei menționate, profesorul le poate cere elevilor să răspundă la întrebări precum: *Ce element/e ați plasa în prim-planul peisajului?*, *Ce fundal are imaginea?*, *Ce culori predomină în imagine?*, *Ce tonalități (calde, reci) predomină?*, *Prin ce se obțin elementele de contrast?*, *Ce stare a încercat poetul să obțină prin elementele peisajului descris?*. O astfel de interpretare îi poate ajuta pe elevi să pătrundă mai bine în atmosfera poeziei, să se transpună în situația eului liric, să empatizeze cu stările sale de spirit și, în mod evident, dezvoltă și imaginația, realizând totodată întrepătrunderea artelor (pictură și literatură).

Pentru a rămâne tot în domeniul comunicării dintre arte, o altă apropiere de textul liric se poate realiza prin muzică. Fie li se poate prezenta elevilor un text poetic transpus pe o melodie (cum este cazul poemului *Sara pe deal*, de Mihai Eminescu) urmând ca ei să aprecieze cât de potrivită este coloana sonoră pentru a reda mesajul textului, ce emoții transmite melodia, în ce măsură îmbogățește atmosfera conturată de text; fie li se poate oferi spre lectură un text liric, iar elevii trebuie să decidă ei ce melodie ar alege ca fundal sonor și să își motiveze alegerea. Deoarece cultura muzicală a elevilor (în special a celor de la profilul tehnic) poate fi destul de redusă, profesorul poate selecta el o serie de melodii sau arii pe care le oferă elevilor, iar aceștia decid pentru una dintre ele. De exemplu, pentru *Sara pe deal* de Mihai Eminescu se pot oferi variante muzicale precum: *Secret Garden – Nocturne*, *Sonata lunii* de Chopin, *Valsul florilor* de Ceaikovski, Michael Bolton – *A love so beautiful*, *Righteous Brothers – Unchained melody*. Această activitate dezvoltă gustul pentru frumos, creativitatea, dar și empatia, conexiunea cu textul și cu emoția surprinsă de eul liric.

Dacă ne gândim că poezia se apropie foarte mult de joc, prin prozodie, mijloace artistice sau îmbinări de cuvinte, atunci o metodă adecvată pentru studiu este și jocul didactic. Poezia este o funcție ludică. Ea se desfășoară într-un spațiu de joc al minții, într-o lume proprie pe care și-o creează mintea, o lume în care lucrurile au alt chip decât în viața obișnuită și sunt legate între ele prin alte legături decât prin cele logice arată J. Huizinga. Un exemplu de joc este textul calchiat. Elevii primesc „scheletul” unui trunchi textual, (cel mai indicat mi se pare înainte de studiul textului) pe care ei trebuie să-l completeze în funcție de propria imaginație și dispoziție. Un text folosit pentru acest exercițiu poate fi *Lasă-mi toamnă pomii verzi* de Ana Blandiana:

Lasă-mi, toamnă,
 Uite, dau.
 Ieri
 plângeau.

Elevii vor putea realiza ei înșiși text liric, se vor situa în rolul poetului, urmând ca apoi să compare varianta lor cu textul original, observând deosebirile de sens, sensibilitate sau imagini artistice:

1. Comparați textul vostru cu cel al poetului din perspectiva atmosferei ce le caracterizează, a stărilor trăite de eul liric, a modului de exprimare.
2. Ce deosebiri, asemănări ați remarcat?
3. Ce provoacă stările eului liric în fiecare din texte?
4. Ce contribuie la crearea atmosferei atestată în fiecare din texte?

Pe lângă valențele creative ale procedului, există și posibilitatea unui management al emoțiilor dacă se poate numi astfel, deoarece elevul va avea de ales între diverse emoții și stări pe care să le transpună în textul său.

Un exemplu elocvent pentru influența pe care o poate avea textul liric asupra sensibilității și modului de percepere a lumii poate fi textul *Părinții* de Ana Blandiana. Interpretarea textului și conexiunea lui cu cititorul poate schimba atitudinea și perspectiva din care unii elevi se raportează la părinți, poate reduce conflictul dintre generații, influențând pozitiv emoțiile elevilor datorită unei sensibilități deosebite prin care sunt prezentați părinți, favorizând o stare de empatie.

Prin aceste procedee și activități elevii își formează o competență de lectură, o atitudine și o opinie personală față de problematica textului. Au și ocazia să se manifeste în dublă ipostază: cititor și, într-o anumită măsură, creator de text. În același timp se realizează o conexiune între elevul-cititor și text, o conexiune care face apel implicit la emoțiile și bagajul de sensibilitate al elevului; accesându-le, lucrând cu ele, identificându-le și la alții îi poate fi mai ușor să le recunoască în sine, să le facă față, să le accepte, să le folosească în avantajul său.

Bibliografie:

Gardner, Howard, *Multiple Intelligence*, Basic Books, New York, 1993.
Goleman, Daniel, *Inteligența Emoțională*, Ed. Curtea Veche, București, 2001.
Melnic, Tatiana, *Dezvoltarea inteligențelor multiple la orele de literatură în Limba română*, *Revistă de gândire și cultură*, nr. 3(225) 2014, anul XXIV, Chișinău
Roco, M., *Creativitate și inteligență emoțională*, Ed. Polirom, Iași, 2004
Segal, J., *Dezvoltarea inteligenței emoționale*, Ed. Teora, București, 1999.
Skinner, F.B., *Revoluția științifică a învățământului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1971.
Șchiopu, Constantin, *Metodologia educației literar-artistice a elevilor*, Universitatea Pedagogică de Stat "Ion Creangă", Chișinău, 2016.

Debutul zilei pentru micul școlar

De **Elena-Laura Sirbu** Apr 24, 2018

Ce ai făcut azi la școală? Cum ți-a fost ziua? Acestea sunt întrebări pe care le pun zi de zi părinții copiilor. De cele mai multe ori vor primi răspunsuri scurte, de tipul „Bine”. Și câte se ascund în spatele acestui cuvânt! Se perindă atât de multe informații. Părintele începe să sape, sau nu, în dorința de a afla cum i-a fost ziua copilului său.

Prezentul articol își propune să aducă în prim plan importanța pe care profesorul trebuie să o acorde debutului zilei. Cuprinde sugestii practice, aplicate pe parcursul timpului la clasă.

De puține ori reflectăm asupra importanței momentului de început, de la secunda în care copilul de școală primară a pășit peste pragul școlii sau a deschis ușa clasei. Sunt atâtea factori care contribuie la starea emoțională a copilului! Se știe că fără o stare emoțională optimă succesul școlar este perturbat, devenind anevoios.

Aici intră în scenă dascălul. Deține omul ăsta o cheie fermecată ce urmează să deschidă noi orizonturi. Are el ascuns undeva prin ungherele hainei sale secrete, strategii. Este un bun magician, unul care crede că orice greșală este firească, unul care pun preț pe ceea ce învățăm din greșeli, unul care pune accent pe reușite. Tot el se gândește că începutul activităților școlare este esențial. Își fixează niște obiective clare pe care dorește să le atingă cu elevii săi la ora respectivă. Are nevoie să înceapă ziua cu dreptul. Sunt zile ploioase, zile în care starea emoțională a copilului este dată și de vreme. Sunt zile în care îi este somn, dimineți în care mama s-a îndepărtat grăbită și a omis al cincilea pupic. Copiii au nevoie ca mediul școlar să le satisfacă nevoile. De ce să se preocupe dascălii de modul în care încep orele? Pentru că este esențial să îi capteze pe copii, să le stârnească dorința de a cerceta, de a investiga, de a învăța, de a gândi și de a se implica în viața clasei, în mica lor comunitate.

Idei bune de pus în practică pentru un debut eficient

1. Energizer – un moment în care clasa este activizată, colectivul implicat. Durata: 3 minute.

Poate îmbrăca forme variate, de la un *flashmob* colectiv, un joc muzical, un dans de grup sau în perechi. Se poate crea un slogan pe care să îl spună toată clasa, unul ce îi definește.

2. Joc de dezvoltare personală

Jocurile acestea sunt extrem de utile. Né ajută să né cunoaștem mai bine elevii, să îi ajutăm, să identificăm situații sau probleme, să le descoperim anumite nevoi. Sunt numeroase jocuri ce se pot derula la începutul orelor, existând pe piață culegeri în acest sens.

3. Jocuri de sudare a grupului

Acestea sunt foarte eficiente atunci când ne fixăm ca obiectiv să ne unim copii, mai ales când în clasă există mici situații de *bullying*. Pot fi statice sau dinamice, forma de organizare fiind variată.

4. Mesaje

Cum ar fi să te duci la muncă și să te întâmpine un mesaj pozitiv, unul care să te încarce pozitiv? Evident că întreaga noastră stare emoțională s-ar schimba. Pentru micul școlar să înceapă ziua citind un mesaj personalizat este ideal. Mesajele pot fi prezentate diferit. Colegii, profesorul pot fi cei care scriu mesajul. Acesta se găsește într-un plic, pe banca elevului, pe postituri adezive cu numele destinatarului trecut pe ele. Am aplicat cu elevi mai mari un COPAC AL MESAJELOR. La finalul orelor aveau ca sarcină să scrie un mesaj, pentru un coleg, pe o frunză de hârtie pe care o agățau într-un copac. Copacul era reprezentat de o creanga naturală, ramificată, fixată într-un ghiveci cu mult nisip și pietriș. Veneau cu nerăbdare dimineața și căutau să își găsească frunza ce le aparține. Îi priveam cu drag și observam cum chipul li se însenina.

5. Profesorul zglobiu

Profesorul Zâmbet, Profesorul Zglobiu este cel care energizează pe cei din jur. Este cel care emană energie, care împarte starea sa de bine cu toți. Este un profesor pe care îl identifici cu ușurință dintr-o mulțime. Este altfel. Acest lucru nu înseamnă că el nu are momente în care se simte trist, abătut. Dar el va ști de fiecare dată să se reinventeze. Este cel care apelează la accesorii haioase: pălării, baghete, șorț, accesorii de clown, dar și alte obiecte, unele sonore și haioase. Este cel care nu se dă la o parte din a sări, a topăi, a se zbgui cu clasa. Este cel care nu ține cont de tiparele profesorului sobru. El știe să se apropie de elevi. îi întâmpină la intrare cu câte un salut personalizat, schimbă o vorbă cu fiecare elev, îi pasă de cum se simte fiecare și va încerca să îi ajute pe cât poate. Este cel care sare coarda în clasă și recapitulează astfel numărul de silabe dintr-un cuvânt. La evaluări poartă anumite haine, unele croite pentru astfel de evenimente: pantaloni, rochii, fuste cu mesajele copiilor, toate pentru a crea o atmosferă optimă învățării.

6. Imnul clasei

Imnul clasei este realizat împreună cu și pentru elevi. Nu este unul pompos, nu trebuie să sune bine în limbaj muzical. Este al lor, este al celor ce fac parte din clasă, din comunitate. Este cel care îi încarcă pozitiv, cel care le reamintește că sunt diferiți și tocmai aceste diferențe îi fac atât de frumoși. Ați încercat să creați un imn cu ei? Veți rămâne surprinși de capacitatea lor creativă.

7. Poșta clasei

Începem ziua deschizând cutia poștală, cutie confecționată împreună cu și pentru ei, pentru elevi. Este cutia în care punem bilețele cu o zi înainte. Pe unele se află mesaje mai delicate, pe care poate nu avem curajul să le spunem cu voce tare și chiar dorim să ne păstrăm anonimatul. Dar, sunt mesaje de interes general. Ne privesc pe toți. Ne afectează modul în care socializăm.

8. Cuvântul zilei

Cuvântul zilei este ascuns în spatele unor urme de pași, este plantat de profesor sau postat la loc vizibil, ori lipit de pupitre. Este cuvântul puternic ce ne îndeamnă la gândire, ne determină să facem un brainstorming, să țesem povești la gura școlii. Și ce interesante devin materiile școlare când totul se țese la războiul de

țesut al poveștilor! De acest cuvânt profesorul va lega tot cordonul ombilical al demersului didactic, realizând activități integrate.

9. Exerciții de respirație și meditație

Câștigă tot mai mult teren și sunt foarte eficiente atât pentru profesor cât și pentru elevi. Muzica de meditație este benefică spiritului, exercițiile de respirație calmând, relaxând.

10. Povești terapeutice

Sunt adorate de copii. Te confrunți cu anumite situații greu de manageriat la clasă? Trebuie să găsești noi strategii de management al clasei? Apelează cu încredere la poveștile terapeutice. Identifică problema din clasă, factorii care o generează. Nu aduce la întâmplare orice poveste. Caută-le pe acelea care se pliază pe nevoile grupului tău. Nu uita că tot ceea ce faci are un scop!

11. Alergarea în curtea școlii/gimnastica de înviorare

Trei minute petrecute în aer liber, alergând, făcând mișcare sunt maestre în a aduce energie pentru întreaga zi. Lăsați-i pe copii să țipe, să se manifeste liber! O, Doamne, câtă energie se ascunde în spatele acestor gesturi făcute de ei! Nu le mai spuneți STOP. De prea multe ori îi oprim. Să le dăm și libertatea de exprimare!

12. Momentul de povestit

Am ajuns la școală și simțim nevoia să schimbăm câteva vorbe între noi. Copiii pot fi încurajați prin exercițiile de comunicare să se povestească ce au făcut în weekend, cu o seară înainte. Este un exercițiu bun pentru a-i încuraja să se deschidă în fața colegilor și îi ajută să se cunoască mai bine.

13. Îmbrățișarea

Se știe ce putere colosală au îmbrățișările! De ce să nu organizăm la începutul zilei un astfel de moment, unul în care elevii să ofere îmbrățișări gratuite celorlalți?

În loc de încheiere...

Am prezentat mai sus doar câteva dintre exercițiile ce se pot face pentru a optimiza debutul zilei la clasă. Este un moment peste care se trece destul de repede. Este diferit de captarea atenției, aceasta din urmă având locul său consacrat, bine fixat, în proiectarea didactică. Tu, profesor drag, cum începi ziua cu elevii tăi?

iTeach: EXPERIENȚE DIDACTICE

ISSN 2247 – 966X

Editor: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație

Pagina Revistei: www.iteach.ro/experiencedidactice